

Arrest

nr. 238 868 van 23 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 februari 2020 houdende de terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2020 wordt de verzoekende partij door de grenspolitie te Zaventem opgehouden aan de grenscontrole.

1.2. Op 18 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Op 18/02/2020 om 21:45 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/WR, Luchthaven ZAVENTEM,
werd door ondergetekende D.G. (...)*

de heer/mevrouw:

(...)

die de volgende nationaliteit heeft TURKIJE wonende te

houder van het document ZONDER DOCUMENTEN nummer

afgegeven te op

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig Uit Istanbul Atatürk met TK1941 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: betrokkene is aankomende passagier zonder in het bezit te zijn van enig reisdocument - deze heeft hij vernietigd voor aankomst te Brussel in het vliegtuig.

Reden van de beslissing:

Opmerkingen”

1.3. Op 19 februari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 13 maart 2020 wordt de verzoekende partij toegelaten tot het grondgebied en wordt de beslissing tot terughrijving, overeenkomstig artikel 74/5, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van rechtswege omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten *“uiterlijk op 25.03.2020 om middernacht”*.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 74/17, §1 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de hoorplicht zoals neergelegd in het artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4,

§ 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P. 04.0849.N, p. 17).

Artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd incorporeert onder andere EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88 (Soering vs. United Kingdom) en EHRM 17 december 1996, nr. 25964/94 (Ahmed vs. Austria) (Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C, 303/02)) luidt :

«2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.»

Artikel 74/17, § 1 (non-refoulementsbeginstel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt: «§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginstel. [...]»

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:
(...)
zonder opmerkingen.

Verzoekende partij deed een verzoek om internationale bescherming (zie stuk nr. 3). De asielprocedure is lopende en verzoekende partij moet nog door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden gehoord.

Bij gebreke van een beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zake de asielaanvraag van verzoekende partij en bij gebreke van enig eigen onderzoek om te weten of haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van het beginsel van non-refoulement heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen zonder kennis van zaken.

De vaststelling dat verzoekende partij geen enkel reisdocument heeft omdat zij deze vóór de aankomst te Brussel in het vliegtuig heeft vernietigd is omdat zij bij aankomst op de luchthaven van Zaventem onverwijd asiel aanvraag niet pertinent omdat de regel geldt dat een asielzoeker over geen geldig reisdocument moet beschikken om haar asielrecht te kunnen doen gelden en haar verzoek om internationale bescherming te doen. Het afkeurenswaardig karakter van de handeling (vernietiging van het reisdocument en van het reisticket) wijzigt daar niets aan.

Aangezien de transitzone van de luchthaven maakt deel uit van het Belgisch grondgebied (RVS 3 juli 1995, nr. 54.237; VELAERS, Luc (2019 :deelIII-638) . De Grondwet. Een artikelsgewijze commentaar. III. Brugge: Die Keure) kan in toepassing van artikel 52/3, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 verwerende partij de bestreden beslissing niet nemen dan nadat het Commissariaat

Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen of nadat uw Raad in zake de asielaanvraag de asielaanvraag van verzoekende partij negatieve beslissingen hebben genomen die definitief werden (in dezelfde zin: HJEU 19 juni 2018, nr. C- 181/16 (Gnandi)).

Artikel 52/3, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden van artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. [...]» (eigen onderlijning)

Het motief van de bestreden beslissing is kennelijk ongegrond.

De bestreden beslissing brengt verzoekende partij direct terug naar Turkije (direct refoulement).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van deze verwijdering dienen te worden onderzocht (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12).

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het verbod op refoulement handelde zij onzorgvuldig.

Als asielzoeker dient verzoekende partij niet over reis- of verblijfsdocumenten te beschikken om een verzoek om internationale bescherming te kunnen doen.

Door een verzoek om internationale bescherming te doen geeft verzoekende partij onmiskenbaar aan dat er mogelijk redenen bestaan die ertoe leiden dat de bestreden beslissing het verbod op refoulement schendt. Zij heeft bovendien twaalf centimeter documenten bij de hand die zij ter staving van haar problemen en asielaanvraag wil neerleggen.

Verwerende partij had dit moeten weten door verzoekende partij te horen in uitvoering van haar wettelijke opdracht en met respect voor de positieve verplichtingen die de meer voordelige internationale bepalingen op haar schouders leggen.

De ingeroepen motieven steunen bij gebrek aan een beoordeling en beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij gebrek aan enig eigen onderzoek kennelijk op onvolledige informatie waardoor zij de bestreden beslissing niet afdoende kunnen schragen.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij enig onderzoek voerde of dit kenbaar maakte.

Artikel 3, al. 1, 1° - 3° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...]»

(eigen onderlijning).

De bewoording "kan" in voormelde artikel 3 houdt in dat verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden. Deze overweging ontbreekt volledig.

Het motief:

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: betrokkene is aankomende passagier zonder in het bezit te zijn van enig reisdocument - deze heeft hij vernietigd voor aankomst te Brussel in het vliegtuig.

beantwoordt niet aan voormelde wettelijke vereisten.

Vermeldt geeft niet aan waarom van verzoekende partij "zo nodig" geëist werd dat zij de stavingsstukken zoals voorzien in artikel 3, al. 1, 1° - 3° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zou hebben moeten overleggen (RVS 21 juni 2001, nr. 96.788). Uit het gebruik van de woorden "zo nodig" moet worden afgeleid dat dergelijke documenten alleen in welbepaalde omstandigheden kunnen worden opgevraagd en het niet kunnen voorleggen ervan kan worden gesanctioneerd door een bevel tot terugdrijving (RVS 21 juni 2001, nr. 96.788).

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement en de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij diende wanneer zij een beslissing neemt die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt voorafgaandelijk te horen.

Horen betekent minstens dat verwerende partij aan verzoekende partij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid biedt om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing zonder gehoor noodzakelijk maken.

Door geen gehoor te verlenen of enig onderzoek te voeren daarinbegrepen minstens de gelegenheid te geven om de nodige bewijsstukken in tegenspraak te laten voorleggen ter voldoening van de voorwaarden van artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 te voeren schendt verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending van de hoorplicht en artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing tot terugnrijving blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument daar zij is aangekomen zonder in het bezit te zijn van enig reisdocument, dat zij deze heeft vernietigd voor haar aankomst te Brussel in het vliegtuig.

De verzoekende partij beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De verzoekende partij betoogt dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende, dat de asielprocedure lopende is en zij nog moet gehoord worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Zij stelt dat bij gebreke aan een beslissing van het CGVS inzake haar verzoek en bij gebreke aan enig onderzoek om te weten of de bestreden beslissing niet leidt tot een schending van het beginsel van non-refoulement, de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen zonder kennis van zaken. Zij meent dat de vaststelling dat zij niet over een reisdocument beschikte, omdat zij bij aankomst te Brussel onverwijld asiel aanvroeg, niet pertinent is omdat de regel geldt dat een asielzoeker over geen geldig reisdocument moet beschikken om haar asielrecht te kunnen doen gelden en haar verzoek om internationale bescherming te doen, dat het afkeurenswaardig karakter van haar handeling, daar niets aan wijzigt. Voorts stelt zij dat aangezien de transitzone van de luchthaven deel uitmaakt van het Belgische grondgebied, de verwerende partij de bestreden beslissing niet kan nemen in toepassing van artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dan nadat het CGVS of nadat de Raad inzake het verzoek om internationale bescherming negatieve beslissingen hebben genomen die definitief werden. Zij meent dat het motief van de bestreden beslissing kennelijk ongegrond is. Zij meent dat de bestreden beslissing haar direct terugbrengt naar Turkije, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van deze verwijdering dienen te worden onderzocht, dat doordat de verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek heeft gevoerd inzake de mogelijke schending van het verbod op refoulement, zij onzorgvuldig handelde. Zij herhaalt dat zij als asielzoeker niet over reis- of verblijfsdocumenten dient te beschikken om een verzoek om internationale bescherming te kunnen doen. Zij geeft aan dat door een verzoek om internationale bescherming te doen, zij onmiskenbaar aangeeft dat er mogelijke redenen bestaan die ertoe leiden dat de bestreden beslissing het verbod op refoulement schendt. Zij wijst erop dat zij bovendien twaalf centimeter documenten bij de hand heeft die zij ter staving van haar problemen en asielaanvraag wil neerleggen. Zij betoogt dat de verwerende partij dit had moeten weten door haar te horen in uitvoering van haar wettelijke opdracht en met respect voor de positieve verplichting die de meer voordelige internationale bepalingen op haar schouders leggen. Zij

meent dan ook dat de ingeroepen motieven, bij gebrek aan beoordeling en beslissing van het CGVS en bij gebrek aan enig eigen onderzoek, kennelijk op onvolledige informatie steunen waardoor zij de bestreden beslissing niet afdoende kunnen schragen, dat uit de tekst van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij enig onderzoek voerde of dit kenbaar maakte. Zij wijst op artikel 3, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de bewoording 'kan' in voormeld artikel inhoudt dat de verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement dat op haar schouders rust niet zou schenden. Zij meent dat deze overweging ontbreekt, dat het motief niet beantwoord aan de voormelde wettelijke vereisten. Daarnaast betoogt de verzoekende partij nog dat de motieven van de bestreden beslissing niet aangeeft waarom van haar 'zo nodig' geëist werd dat zij de stavingstukken zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet zou hebben moeten voorleggen. Zij wijst erop dat uit het gebruik van de woorden 'zo nodig' moet worden afgeleid dat dergelijke documenten alleen in welbepaalde omstandigheden kunnen worden opgevraagd en het niet kunnen voorleggen ervan kan worden gesanctioneerd door een terugdrijving. Zij meent dan ook dat de motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen, dat om dezelfde reden het verbod op refoulement en de zorgvuldigheidsplicht geschonden wordt.

3.5. Artikel 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.

De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

§ 2.

In het in artikel 74/5, § 1, 2°, bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde dat de vreemdeling niet tot binnenkomst in het Rijk wordt toegelaten nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/4, eerste lid, heeft geweigerd of niet ontvankelijk heeft verklaard. De vreemdeling wordt teruggedreven onder voorbehoud van artikel 39/70.

Deze beslissingen worden ter kennis gebracht op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.

§ 3.

Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen. "

Artikel 74/5, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

In een welbepaalde plaats, gesitueerd in het grensgebied, mag worden vastgehouden, in afwachting van de machtiging om in het Rijk toegelaten te worden of van zijn teruggedrijving van het grondgebied:

1° de vreemdeling die, met toepassing van de bepalingen van deze wet, door de met grenscontrole belaste overheden kan worden teruggedreven;

2° de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden te voldoen en een verzoek om internationale bescherming doet aan de grens.

Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.”

3.6. Aan de verzoekende partij werd overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet, een bijlage 11 afgeleverd, waarbij haar de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd en dit op grond van het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig reisdocument daar zij is aangekomen zonder in het bezit te zijn van enig reisdocument, dat zij deze heeft vernietigd voor haar aankomst te Brussel in het vliegtuig.

De verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit was van de nodige binnenkomstdocumenten, doch meent dat de verwerende partij, gelet op het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de bestreden beslissing heeft genomen zonder kennis van zaken doordat er geen beslissing is van de commissaris-generaal inzake haar verzoek of geen eigen onderzoek om te weten of de bestreden beslissing leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel.

In casu werd de vaststelling tot het niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden gedaan op 18 februari 2020 en werd op grond van die vaststelling overgegaan tot het afleveren van een beslissing tot teruggedrijving onder de vorm van een bijlage 11 aan de verzoekende partij.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat zij niet in het bezit was van een geldig reisdocument.

De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij conform artikel 3 van de Vreemdelingenwet niet kon overgaan tot het nemen van een bijlage 11 tot teruggedrijving. De verzoekende partij toont niet aan waarom door het indienen van een verzoek om internationale bescherming aan de grens, niet langer kon vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten of op welke grond de verzoekende partij ten gevolge van het indienen van een verzoek om internationale bescherming aan de grens diende te worden toegelaten tot het grondgebied.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende, dat de asielprocedure lopende is en zij nog moet gehoord worden door het CGVS, dat bij gebreke van een beslissing van het CGVS inzake haar verzoek en bij gebreke aan enig onderzoek om te weten of de bestreden beslissing niet leidt tot een schending van het beginsel van non-refoulement, de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen zonder kennis van zaken, gaat zij eraan voorbij dat gelet op het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, de uitvoerbaarheid van de maatregel wordt opgeschort tijdens de behandeling van het verzoek door het CGVS en door de Raad conform de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet (artikel 52/3, §3 Vreemdelingenwet).

Bovendien werd de verzoekende partij, zo blijkt uit stukken bijgebracht door de verwerende partij, na het indienen van een verzoek om internationale bescherming voorlopig toegelaten tot het grondgebied en werd de thans bestreden beslissing in toepassing van artikel 74, §5 van de Vreemdelingenwet omgezet in een bevel om het grondgebied te verlaten. De tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel wordt overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet opgeschort voor de duur van de asielprocedure. Er blijkt niet dat de verwerende partij de verzoekende partij blootstelt aan een risico op refoulement, vermits de verwijderingsmaatregel wordt opgeschort tijdens het onderzoek van het beschermingsverzoek.

3.7. Waar zij stelt dat de vaststelling dat zij niet over een reisdocument beschikte, omdat zij bij aankomst te Brussel onverwijld asiel aanvraag, niet pertinent is omdat de regel geldt dat een asielzoeker over geen geldig reisdocument moet beschikken om haar asielrecht te kunnen doen gelden en haar verzoek om internationale bescherming te doen, dat het afkeurenswaardig karakter van haar handeling, daar

niets aan wijzigt, alsook stelt dat zij als asielzoeker niet over reis- of verblijfsdocumenten dient te beschikken om een verzoek om internationale bescherming te kunnen doen, gaat zij eraan voorbij dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat van de verzoekende partij werd geëist dat zij over een reisdocument beschikte om haar asielrecht te kunnen doen gelden. In tegendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming heeft kunnen indienen. Meer nog, ten gevolge van haar verzoek werd de verzoekende partij toegelaten tot het grondgebied.

3.8. Waar de verzoekende partij meent dat artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van toepassing is aangezien de transitzone van de luchthaven deel uitmaakt van het Belgische grondgebied, kan zij niet gevolgd worden. Hoewel de transitzone van de luchthaven deel uitmaakt van het Belgische grondgebied, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en op het ogenblik van het indienen van haar verzoek tot internationale bescherming, in het Rijk verblijft zoals bedoeld in artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen, zou de tweede paragraaf van de bepaling overbodig maken.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar de toepassing van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gelet op de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing haar direct terugbrengt naar Turkije. Gezien de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing aldus is opgeschort ten gevolge van het verzoek om internationale bescherming tijdens de behandeling ervan door het CGVS en in voorkomend geval door de Raad, blijkt dat vooraleer de bestreden beslissing ten uitvoer kan worden gelegd, de te verwachten gevolgen van de verwijdering zullen worden onderzocht. Gelet op het voorliggende verzoek om internationale bescherming en op de artikelen 49/3/1 en 39/70 van de Vreemdelingenwet, is het niet onzorgvuldig van de verwerende partij om op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van het verbod op refoulement, minstens heeft de verzoekende partij geen belang bij haar betoog nu de Belgische asielinstanties voor het ten uitvoer leggen van de bestreden beslissing, een onderzoek zullen voeren of er redenen bestaan te oordelen dat de teruggrijping of verwijdering ingaat tegen het verbod op refoulement. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet de mogelijkheid heeft om ter gelegenheid van haar verzoek om internationale bescherming haar documenten voor te leggen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar wel degelijk heeft gehoord en haar wel degelijk heeft toegestaan haar verzoek om internationale bescherming in te dienen zodat de Belgische asieldiensten kunnen nagaan of een teruggrijping of verwijdering conform de internationale bepalingen is. Het feit dat de verwerende partij niet zelf overgaat tot het voormeld onderzoek leidt niet tot de vaststelling dat de verwerende partij aan haar wettelijke verplichtingen heeft verzaakt of dat de motieven de bestreden beslissing niet afdoende kunnen schragen.

3.10. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de ingeroepen motieven, bij gebrek aan beoordeling en beslissing van het CGVS en bij gebrek aan enig eigen onderzoek, kennelijk op onvolledige informatie steunen waardoor zij de bestreden beslissing niet afdoende kunnen schragen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 3, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de bewoording 'kan' in voormeld artikel inhoudt dat de verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden, toont zij geenszins aan dat het de verwerende partij toekwam melding te maken in de bestreden beslissing van het feit dat de verzoekende partij eveneens een verzoek om internationale bescherming indient en dat deze aanvraag zal onderzocht worden. Immers volgt uit de wet dat het verzoek zal behandeld worden en dat gedurende de behandeling van het verzoek en in voorkomend geval gedurende de beroepstermijn en de behandeling van het beroep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt opgeschort. Zij toont overigens niet aan uit welke internationale of nationale bepaling zou volgen dat zij, indien zij een verzoek tot internationale bescherming indient, tijdens de behandeling van voormeld verzoek dient toegelaten te worden tot het grondgebied.

3.11. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de motieven van de bestreden beslissing niet aangeeft waarom van haar 'zo nodig' geëist werd dat zij de stavingstukken zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet zou hebben moeten voorleggen, waarbij zij erop wijst

dat uit het gebruik van de woorden 'zo nodig' moet worden afgeleid dat dergelijke documenten alleen in welbepaalde omstandigheden kunnen worden opgevraagd en het niet kunnen voorleggen ervan kan worden gesanctioneerd door een terugdrijving, gaat zij eraan voorbij dat enkel in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake is van 'zo nodig' en de bestreden beslissing gesteund is op artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet dienstig.

3.12. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het non-refoulementbeginsel aannemelijk.

3.13. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar voorafgaandelijk diende te horen. Zij meent door geen gehoor te verlenen of enig onderzoek te voeren daar inbegrepen minstens de gelegenheid te geven om de nodige bewijsstukken in tegenspraak te laten voorleggen ter voldoening van de voorwaarden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 41 van het Handvest, de verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur schendt, alsook de hoorplicht.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt :

"§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar."

De geboden mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren is in voormelde bepaling dus enkel voorzien in geval van beslissingen tot intrekking of beëindiging van een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied. *In casu* blijkt geenszins dat de bestreden beslissing een dergelijke beslissing betreffen.

De Raad benadrukt voorts dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

De Raad merkt voorts op dat ook luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog en verduidelijkt geenszins welke elementen, die de verwerende partij nog niet waren gekend, zij had kunnen aanbrengen indien zij zou zijn gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij toont dan ook niet aan dat zij de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die ertoe geleid zou hebben dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

In zoverre de aangevoerde schending kan betrokken worden op de algehele argumentatie van het verzoekschrift, verwijst de Raad naar de vaststellingen in punt 3.9.

3.14. Gelet op voormelde vaststellingen, maakt de verzoekende partij een schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER